

Стара казка на новий лад

В одному селі жила Червона Шапочка. Дівчина гарненька, ставненька. Нижню половину її вроди облягали вичовгані джинси. Верхню – розписаний незрозумілими гаслами балахон. На голові хвацько сиділа червона шапочка. Подарунок від бабусі на день шістнадцятиріччя. За те її і називали Червоною Шапочкою.

Одного разу мама каже Червоній Шапочці:

– Ось тобі пиріг, пляшка вина. Однеси бабусі. Нехай підкріпиться трохи. Старенька вона вже. Нездужає.

Як у справжній казці, бабуся жила за лісом.

– Тільки спіши, – каже мати, – поки сонечко високо.

Червона Шапочка пішла.

Відійшла на таку віддаль, що не побачиш її неозброєним оком. Сіла під кущ. Випила вино. З'їла пиріг. Дістала з потайної кишені джинсів цигарку. Запалила, смалить і наспівує:

Ах, эта красная рябина

Среди осенней желтизны.

Я на тебя смотрю, любимый,

Теперь уже со стороны...

Як тут з кущів виходить Вовк. Страшений, величезний. Очі голодним вогнем світяться.

– А-а-а! – гаркнув. – Червона Шапочка! Попалася! Зараз я тебе з’їм!

Червона Шапочка озирнулася. Цвиркнула через густо на помаджену губу.

– Пішов геть! Шкет нещасний! Ще не таких бачила.

Дихнула Червона Шапочка на Вовка перегаром вина й тютюну. Вовк очманів.

Схопила Червона Шапочка Вовка за вуха, сіла на нього верхи і гукнула:

– Поїхали!

– Куди? – перелякався Вовк.

– Куди-небудь! – пришпорила боки Вовка дерев’яними підошвами своїх стукалок. І той рвонув.

Каталася Червона Шапочка на Вовкові до ранку. Вранці під’їхала до бабусиної хати. Зайшла у світлицю:

– Чао предкам!

– Дитино рідна! – сплеснула в долоні бабуся. – А ти де в таку рань тут узялася?

– Ша! – приклала пальця до вуст Червона Шапочка. – Якщо маман питатиме, де я була, скажеш, у тебе ночувала.

– Господь з тобою, дитино! А ти хіба не з дому?..

– Дай щось пошамати! – сказала Червона Шапочка, викаблучуючись перед дзеркалом.

– Нема, дитино, – каже бабуса. – Бо я хворіла.

– Давай бабки. Пошлю Вовка, принесе зараз.

Бабуса витріщилася на внучку.

– Гроші давай! – хрипко пояснила Червона Шапочка.

Бабуса тремтячими руками дістала вузлика. Розв'язала.

Подала Червоній Шапочці свою пенсію.

– На. Нема більше.

– Тоді я тебе з'їм! – налякала Червона Шапочка.

Якраз у цей час повз хату бабусі проходив мисливець.

Дивиться, біля хати лежить загнаний вовк, язика висолопивши і хвоста відкинувши. А з хати доноситься схлипування бабусі:

– Не маю, внучечко! Їй-богу, більше не маю!..

Мисливець вскочив у хату. Напоготові рушницю тримає:

– Хто тут бабусю ображає?

Червона Шапочка криво осміхнулася:

– А ти у родинні справи не вмішуйся! Браконьєр нещасний. Ось напишу на тебе скаргу, що ти вбив вовка, обікрав бабушенцію і приставав до мене. Тоді закукурікаєш...

Мисливець був сміливий. Ніколи не тремтів перед найстрашнішим звіром. А тут жижки в нього затрусилися. Він згадав свою жінку молоду. Діточок білочубих. І, знітившись, почав задкувати до виходу.

Що далі діялося у бабусиній хаті, ніхто не знає. Бо свідків не було. Тільки десь під полудень з хати вийшла Червона Шапочка. З набитим вузликом на спині. І зникла в лісі.

Де вона блукає, досі ніхто не знає.

Може, стрінеться вам принагідно. То сповістіть хоча б її маму. Бо побивається, руки ламає, де її чадо неповнолітнє, не знає...